

briker blomstrade och nästan allt arbete förrättades genom lif-egna slafvar. Det var nått och jämt, att det betäckte de nödvändigaste utgifterna för uppehållet, på att lägga ihop kunde de icke tänka. Hunger och bekymmer lade snart fadren på sjukbädden, hvarifrån befriaren från alla jordiska lidanden — döden förlöste honom.

Gossen Andrew hade knapt uppnått sitt fjärde år, när han gret vid sin faders lik. Hvad förmådde nu en fattig enka göra för sitt barn! Hon fick gå borta och skura, tvätta och sy och lemna gossen ensam hemma, hvilken då fördref tiden med att i sällskap med andra fattiga barn leka och göra ingenting, så godt det lät sig göra. Om att lära sig abcd hade barnet ingen aning, och modren tänkte icke därpå. Läsa och skrifva lärde sig blott plantageegarnes, slafhandlarnes och andra egendoms-egares söner. Det var förbjudet att lära slafvarne läsa, på det de icke måtte upplysas om sina mänskliga rättigheter. De fattiges barn blefvo heller icke högre aktade än slafvar. Att lära att läsa var dem visserligen icke förbjudet, men ingenting var heller gjordt för deras skolbildning. Och de, de fattiga proletärfamiljerna, hvilka ofta icke förtjänade så mycket, att de kunde äta sig mätta och nödortfigt kläda sig, huru skulle de kunna tänka på sina barns skolundervisning, hvarmed betala lärarne!

Bomulls-, ris- och sockerplanteringarna bearbetades alla af talrika slafvar. De husliga arbetarne, de rikas betjänande besörjdes likaledes af slafvar, hvilka blott bespisades såsom arbetsdjur och icke erhöilo någon vidare lön än vid lägligt tillfälle en portion prygel, om de icke rättat sig efter sin nådig herres lynne. Sina slafvar behöfde man icke betala, icke en gång kläda, ty de gingo oftast i paradisdragt, och hvarföre skulle då herrarne gifva ut penningar till hvita arbetare!

Hvad blef under sådana omständigheter den stackars hvita befolkningen öfrigt! Att tigga om arbete såsom om en almosa.

Det var nåd, om slafegarne gáfvo en stackars hvit något arbete och lyckliggjorde honom med en liten förtjänst. Till och med om desse herrar varit bättre, än de i sjelfva verket voro, kunde de alltid blott af medlidande, af barmhertighet eller af brist på slafvar välja sig arbetare bland den hvita befolkningen. Dess existens var alltid beroende blott af slafegarnes nåd och barmhertighet, men om dem är det bekant, att denna känsla nästan helt och hållet saknades hos dem. Flertalet bestod af